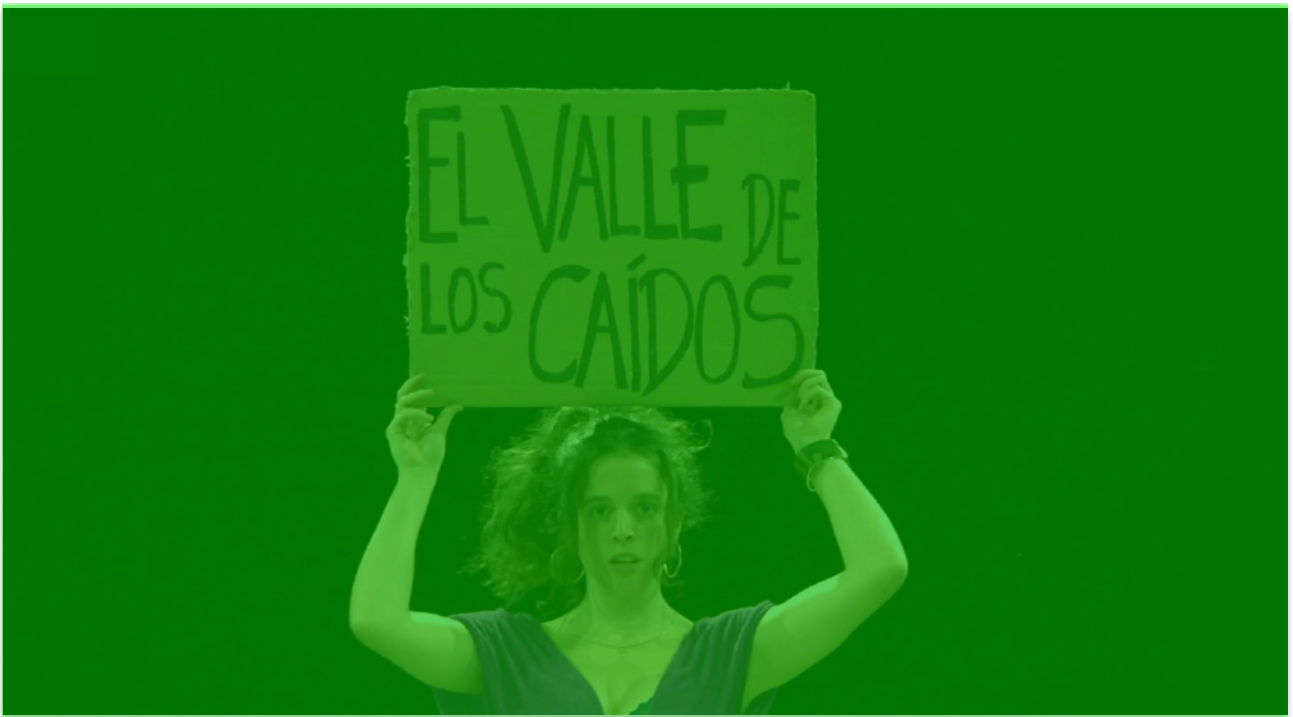

LOS BANCOS
REGALAN
SANDWICHERAS
Y CHORIZOS

JOSÉ Y SUS HERMANAS

LOS BANCOS
REGALAN
SANDWICHERAS
Y CHORIZOS

JOSÉ Y SUS HERMANAS

Segell Talent IT *****

Alguns dels textos que apareixen en aquesta peça han estat segrestats.

Gràcies per no demanar-ne el rescat:

Sílvia Ferrando, El Conde de Torrefiel, Federico García Lorca,
Jean Anouilh i Sèneca.

Direcció i dramaturgia: Sílvia Ferrando

Intèrprets: Francesc Cuéllar / Alejandro Curiel /
Marta Díez / Carme González / Carolina Manero / Gemma Polo / Glòria Ribera

Espectacle en català i castellà | Durada 75'

SINOPSI

Quin és el sentiment dels joves davant els rastres del franquisme? Què significa per ells la figura de Franco? La coneixen en profunditat? Com influeix en les seves vides la transició espanyola i els silencis?

Una nova generació davant el repte d'analitzar la memòria històrica d'aquest país. Una nova generació que parla de la nostra història, dels seus edificis i de les estructures que els són imposades i de com els fan sentir. Estructures polítiques, arquitectòniques, històriques, lingüístiques, mentals, emocionals i, fins i tot filosòfiques.

Los bancos regalan sandwicheras y chorizos és un espectacle vital, carregat de joventut, de música, que lluita contra la impotència a la que els aboca aquesta societat i els seus dirigents; qui som i com vivim després de quaranta anys de Dictadura a Espanya.

MARC TEÒRIC

Perdre's en una ciutat, com va assenyalar Walter Benjamin, requereix cert aprenentatge. Cal perdre's en una ciutat per realment arribar a conèixer-la. Quan viatgem a través de la incertesa, el coneixement i l'experiència sorgeixen de l'inesperat. Vam voler explorar com perdre'ns, com provocar l'inesperat i aprendre a reconèixer-ho. Vam decidir aprendre quina pot ser la part fixa de l'equació i quina ha de ser la indeterminada.

És necessari provocar imatges no quotidianes, situacions alliberades de les cadenes casuístiques de les històries conegudes o oficials. Quan ensenyem a un alumne o a un infant una manera de resoldre un problema els invalidem per trobar la seva pròpia forma de resoldre'l. No els permetem trobar nous camins per fer les coses.

En els assajos o com a professors necessitem produir experiències transformadores, necessitem cuinar a foc lent, deixant espai a la investigació. Perquè investigar és diferent de cercar. Hi ha diferents estratègies, nosaltres hem fet servir algunes d'aquestes: podem alliberar la forma del present de la casuística per assolir un present que sigui simultàniament germinal i terminal, on la dialèctica causa-efecte adquireixi un doble sentit direccional. O podem incloure els subjectes vius amb memòria en la Història per escapar de la seva inalterable quietud. O podem convocar fantasmes i produir un excés de realitat a través de la Fantasia.

D'aquesta manera, la imaginació, o fantasia, es converteixen en una possibilitat de "fer la realitat impossible". Impossible significa no ancorada a la realitat del temps, sinó una realitat capaç de coincidir amb la utopia i el present. Permetem altres possibles realitats, com un acte de resistència davant la lectura predominant de la realitat. Busquem la facultat de veure les coses de nou, ens permetem mirar les coses i al món d'una altra manera.

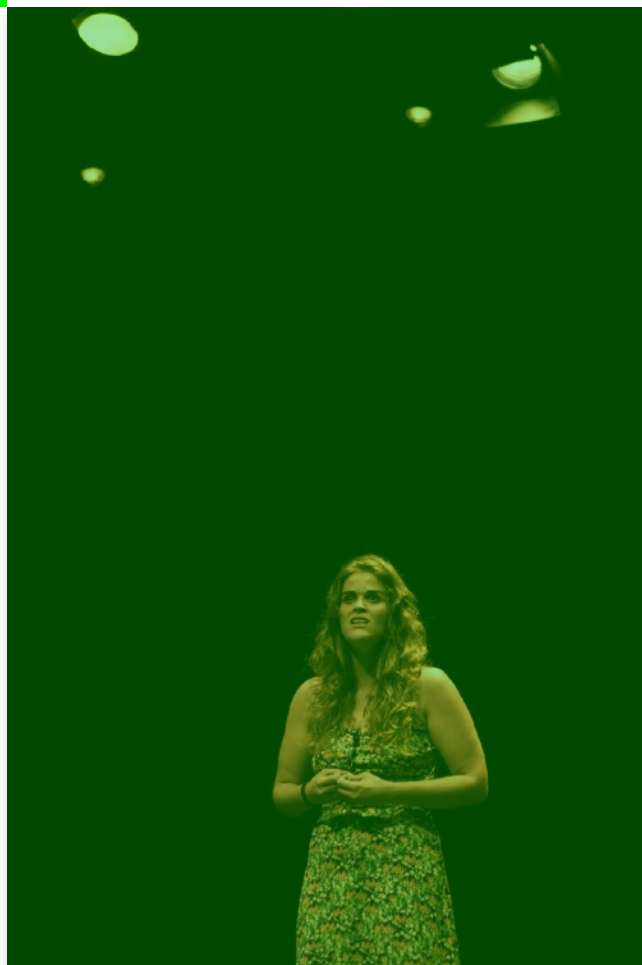

DISPOSITIU

Com enfrontar-nos a la memòria històrica en aquest país? O en alguns casos a la desmemòria, als silencis, al no dit?

Com podem arribar al fons d'una qüestió quan l'única cosa que ens brinden com a eines per esclarir l'assumpte són cendres i ruïnes del que alguna vegada va ser alguna cosa sòlida i incorruptible? La realitat se'ns escapa amb el pas del temps transformada en relats. Quin relat validem com a nostre? I què fem quan aquest relat demana de ser grupal, col·lectiu?

El resultat ha de ser inevitablement un conjunt de parts que unides entre si donen com a resultat una relectura d'allò que va ser un tot. És a dir, un nou Tot. Trenquem per tornar a ajuntar peces. Al cap i a la fi, la Història no és més que una sèrie de successos posats un al costat de l'altre. La diferència està en qui escriu la Història i com ens l'expliquen. Per tant, triem la fractura com catapulta *emancipadora. Triem els trossos perquè algú ens va explicar que el Tot ja estava decidit, i el que és més important: El Tot ja està escrit. Escriguem doncs L'Altra Història. I deixem les costures a la vista, evidents, perquè allí és on qui escolta arriba a un

qui escolta arriba a un coneixement que li és propi, seu, aliè a nosaltres, perquè ho ha construït ell mateix. Trenquem les relacions causa efecte i deixem els trossos a l'aire perquè cadascú creu les seves.

Triem que el col·lectiu inundi l'unitari. Vuit veus que han triat exposar (que no narrar) des del teatre això que se suposa ja estava segellat i signat. I entenem aquí "teatre" com l'espai dedicat a la trobada i al diàleg, no com un contenidor negre de ficcions enllaunades, ben conservades, embolicades en paper de plata. És per això que dissenyem un dispositiu desproveït de qualsevol artifici (com si això fos possible) en el qual l'interpret no treballa a partir d'una construcció psicològica de l'altre, sinó que tot es construeix a partir del propi evitant qualsevol mediació formal o metodològica que entorpeixi la ja de per si complicada (i estancada) relació entre el públic i el performer.

QUÈ DIU LA CRÍTICA...

“Un espectacle que passa com una alenada: irònic, delirant, àgil, agitador, subversiu, divertit, compromès, amb tesi, humor i emoció a parts iguals. Un fantàstic debut.” JUAN CARLOS OLIVARES, TIME OUT

“L'espectacle està esgotant entrades perquè connecta passat i present i ho fa amb el llenguatge l'energia i el llenguatge del jovent: com quan amb l'himne de la Roja recorden el cas de la tuitera que va ser condemnada a presó per fer acudits sobre Carrero Blanco.” GEMMA RUIZ, TV3

“*Nadie sobrevive a un cáncer de 40 años*”, sentència un personatge de l'obra. No hi estic d'acord. L'esclat d'emoció, risc i energia que aquesta jove companyia ofereix en escena, n'és la mostra més tangible.” CARLA MOLINÉ XIRGU, NÚVOL

“Veure aquest muntatge no només hauria de ser obligatori sinó que us asseguro que us ajudarà a fer una petita catarsi i, en aquests moments, crec que no hi ha res que ens calgui més a tots plegats. Aneu al Tantarantana, si us plau” GEMA MORALEDA, SOMNIS DE TEATRE

“La contundencia ideològica y el espíritu revolucionario de un grupo tan joven son una alegría que hay que celebrar y la prueba de que todavía queda espacio por la esperanza” IVÁN F. MULA, TEATRE BARCELONA

“Bon cop d'estómac que no amaga l'humor a partir d'una energia potent, de torrentera de tardor, que ho vol arrossegar tot, fer net” JORDI BORDES, RECOMANA.CAT

“Tinc poques paraules per a parlar d'aquest espectacle. Ell mateix parla per si sol. Simplement cal anar a veure'l. Els joves perquè ens veiem reflexats a l'escenari, i els no tan joves, perquè estan explicant la vostra història.” SÍLVIA MERCÈ I SONET, RECOMANA.CAT

CV JOSÉ Y SUS HERMANAS

José y sus Hermanas ens hem articulats en forma de companyia escènica després de 4 anys a l'Institut del Teatre.

- **Francesc Cuéllar** (1993) ha cursat el primer cicle de Comunicació Audiovisual a la UB i ha finalitzat els seus estudis d'art dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. Debuta en televisió l'any 2012 amb Kubala, Moreno i Manchón de Diagonal TV, just després d'haver treballat amb Dani de l'Ordre en el teaser de Naked Russian Girls aquest mateix any. S'estrena al cinema l'any 2014 amb Born de Claudio Zulian i l'any següent protagonitza l'opera prima d'Alejandro Mira Antonio compleix 50. També ha participat en la reeixida webserie El Ramon de les Olives i ha participat en sèries com La perruqueria (TVE, Brutalmedia) o Nit i Dia (TV3, Mediapro). Actualment és col·laborador del programa de TVE2 Orbita Laika. Ha treballat en teatres com la Sala Beckett, la Biblioteca Nacional de Catalunya, Àtic 22 o al Festival Grec, sota les ordres de Marc Angelet, Glòria Balanyà, Dani Meyer o Júlia Barceló. La seva última peça com a actor és P / P (Propietat Privada) estrenada al Festival TNT de Terrassa.
- **Carolina Manero i Heras** (1993) de Salt, comença de ben petita fent teatre musical a la Companyia Coral Rossinyol i Alimara, als 12 inicia la seva formació professional a l'escola de teatre El Galliner i a partir dels 18 combina estudis universitaris amb escoles d'art dramàtic de Barcelona, com per exemple El Col·legi del Teatre o El Timbal. La seva formació culmina amb l'accés a l'Institut del Teatre als 20 anys, fent que ara s'estigui especialitzant en la tècnica Grotowski dins del marc d'Ars Performance Lab i del Workcenter of Jerzy Grotowski and Thomas Richards.
- **Glòria Ribera** (1994) estudiant d'Interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona. Es forma en cant clàssic i violoncel al Conservatori Professional de música de Cervera i estudia arts escèniques a l'Escola d'arts i oficis de Tàrraga. Al mateix temps engega la seva carrera de cantautora. Actualment treballa per la recuperació dels cuplets i les varietes amb el suport de la plataforma Recuperem el Teatre Arnau. Ha participat en espectacles de companyies com *Macarena Recuerda Shepherd*, *Insectotròpics* i *la Solitària*.
- **Marta Díez Miñana** (1992) comença la seva formació teatral a la Escola Atrium i a Estudis Berty Tovías. Al mateix temps inicia els estudis de piano al Conservatori de Sant Feliu de Llobregat. La seva formació continua amb l'accés al Institut del Teatre on realitza projectes com "La falsa suïcida" d'Angelica Lidel dirigida per Sadurní Verges al Teatre LaVilella. Paral·lelament es forma en dansa flamenca a l'Escola José de la Vega. Actualment treballa com a actriu de doblatge a SDI Media.

- **Carme González Mestre** (1994) de Manacor, Mallorca. S'endinsa dins el món del teatre de petita i ho fa al Teatre de Manacor. Als 18 anys aconseguix el premi Buero millor actriu, de les Illes Balears. Entra amb 19 anys a l'Institut del Teatre on cursa l'itinerari de Teatre Textual. Descobreix la teràpia Gestalt pel Teatre a càrrec d'Anna Carner, on hi veu una possible especialització.
- **Gemma Polo Bosch** (1995) creix amb la música com a formació artística principal al Conservatori de Música de Tarragona. Descobreix el teatre amb la companyia escolar Vis de Vanadi i realitza alguns cursos puntuals que l'empenyen a accedir a l'Institut del Teatre als 18 anys on realitza l'itinerari de Teatre Físic. Les inquietuds en el món de les arts en viu l'han portat a treballar escenaris molt diversos: des de les titelles (Companyia Herta Frankel, Barcelona), passant pel teatre de carrer (Companyia Lana Negra, Reus), el circ (Cia.Passabarret, Valls) fins a la música, espai on s'està especialitzant, com a cantant i compositora del grup Roba Estesa.
- **Alejandro Curiel** (1985) cursa estudis d'interpretació a l'Escola d'Art Dramàtic de Valladolid completant la seva formació dins el camp de la dansa contemporània i el teatre visual. Un cop a Barcelona continua amb el seu treball com a intèrpret, aquest cop dins el món audiovisual. El 2012 ingressa a l'Institut del Teatre especialitzant-se en la direcció escènica. En el terreny professional ha col·laborat en diverses produccions de petit format. Com a director escènic ha estat artista resident de la Sala Hiroshima de Barcelona durant la temporada 15-16 estrenant-hi les seves dues primeres peces de creació. En 2017 la seva peça "All by myself" forma part de la programació del Festival Grec dins el context Grec + que Antic Teatre genera per donar espai a joves creadors dins el marc de l'esmentat festival. A més, a la tardor d'aquest mateix any la seva última peça, P / P (Propietat Privada), estrenada i coproduïda pel festival TNT de Terrassa.
- **Sílvia Ferrando** és directora d'escena, actriu i dramaturga amb obres dirigides i estrenades a Espanya (Teatre Lliure, Festival de Temporada Alta de Girona, Sitges Festival Internacional, Sala Muntaner...), Suïssa, Argentina, Mèxic i Egipte. Té un doctorat en Arts Escèniques (Caryl Les dramàtúrgies d'Churchill. El món i les seves ombres). És llicenciada en Dramatúrgia i Direcció escènica de l'Institut del Teatre de Barcelona i llicenciada en Matemàtiques per Universitat Politècnica de Catalunya. Des de 2007, imparteix classes en els tres artístics diferents graus d'Art Dramàtic (actuació, direcció escènica i dramatúrgia, i escenografia) a l'Institut del Teatre a Barcelona (Espanya). Va ser cap de Dramatúrgia i Direcció Escènica de 2013 a 2016 i actualment és la responsable de l'Àrea de Recerca i Innovació de l' Institut del Teatre de Barcelona.

CONTACTE

sandwicherasychorizos@gmail.com

Marta Diez: +34 671 63 40 27

